

Arrest

nr. 159 817 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 januari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Cubaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 november 1983.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 7 januari 2015, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2015. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P.(...) R.(...) Voorna(a)m(en): N.(...) Nationaliteit: Cubaanse

Geboortedatum: 15.11.1983 Geboorteplaats: Camaguey Rr: (...) Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De verklaring wettelijke samenwoning, afgesloten op 27.01.2014 werd eenzijdig beëindigd op 17.04.2014 door F.(...) M.(...) A.(...) W.(...) (...). De woonstcontrole van 1.09.2014 bevestigt dat betrokkene niet meer samenwonend is met zijn partner (zie administratief dossier). Vandaar dat overeenkomstig art. 42quater §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.09.2014 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Daarop legde beroekken een aantal interimarbeidsovereenkomsten met loonfiches voor, het bewijs van het volgen van Nederlandse les, een attest van het ocmw Hasselt dd. 18.09.2014 waaruit blijkt dat hij geen leefloon heeft genoten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat gezien de korte duur dat de wettelijke samenwoning heeft stand gehouden, niet kan worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om overeenkomstig art. 42quater, §4,1 ° om het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Van een gemeenschappelijk kind van betrokkene en de voormalige partner is nergens sprake, noch van enige 'schrijnende situatie' waardoor betrokkene evenmin de toepassing van art. 42quater, §4, 2°, 3° of 4° kan genieten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België in oktober 2013, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van zijn verblijf in België, een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Het betreft immers een betrekkelijk kort verblijf. Wat betreft de leeftijd of de gezondheid van betrokkene, lijken er evenmin bezwaren, hij heeft alvast geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit een bezwaar betreffende deze elementen kan blijken. Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat betrokkene terug kan reizen naar het land van herkomst. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Betrokkene woont kennelijk heden wel in bij familie, niets wijst er echter op dat betrokkene schade zou ondervinden indien hij zou gescheiden worden van die familieleden. Wat betreft zijn economische situatie blijkt dat betrokkene intêrim tewerkgesteld is, op zich is dit uiteraard positief dat hij intussen aan de slag is, echter vormt dit geen beletsel voor een terugkeer naar eigen land. Gezien het slechts interimtewerkstelling betreft kan van een duurzame verankering, enkel en alleen op basis van die (occasionele) tewerkstelling niet worden gesproken. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie werden wellicht de bewijzen overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene Nederlands heeft geleerd en niet ten laste is geweest van het ocmw. Op zich zijn dit uiteraard eveneens twee positieve elementen, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze elementen als blijken van uitzonderlijke integratie getuigen, eerder van een gebruikelijk parcours. Ook wel omdat het leren van het Nederlands deel uitmaakt van de verplichte inburgering van een niet-EU burger in Vlaanderen. Over betrokkenes banden met het land van oorsprong of het gebrek daaraan heeft betrokkene zelf niets spontaan voorgelegd. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en slechts zeer kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn waardoor Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier."

Artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld."

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier en aan de verzoekende partij de termijnen werden meegedeeld voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en, desgevallend, voor het indienen van een synthesememorie, op 13 februari 2015 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats van de verzoekende partij bij haar advocaat, met name Hofstraat 16, 3530 HOUTHALEN. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 18 februari 2015 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen begint te lopen. *In casu* was de laatste nuttige dag voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen 25 februari 2013. Op 26 februari 2015 wordt de wens om de synthesememorie niet neer te leggen aangetekend verzonden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij binnen de wettelijk bepaalde termijn geen kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen heeft ingediend.

In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend – *"geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld"*. De vreemdeling is er immers *"niet (...) toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen."* (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen *"waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld"*. Van de sanctie voor het niet indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, namelijk de vaststelling dat het vereiste belang ontbreekt, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een kennisgeving in te dienen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De verzoekende partij stelt op de terechtzitting van 25 november 2015 dat de Raad de daadwerkelijke datum van aankomst moet nagaan en zijn beslissing niet op een vermoeden mag baseren. Zij betwist echter niet dat de wens om een synthesememorie niet in te dienen pas aangetekend verstuurd is op 26 februari 2015.

De Raad wijst er op dat de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Het ogenblik waarop de verzoekende partij deze zending daadwerkelijk ontvangt of ophaalt op het postkantoor is niet relevant (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen (II), *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 53K0772/001, 16-17). In voormelde parlementaire voorbereiding wordt uitdrukkelijk gesteld:

"Geschiedt de kennisgeving van de bestreden beslissing bij aangetekende brief of bij gewone brief – waarbij het, opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze

geschiedt, volstaat dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd, in de brievenbus een bericht heeft nagelaten (RvS 20 januari 2009, nr. 189 661) — dan inspireert de ontworpen regeling zich voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn door de regeling vervat in artikel 53bis Ger. W. Deze analoge toepassing houdt in dat, behoudens tegenbewijs, — waarbij het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, deze zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor niet relevant is (RvV 20 januari 2009, nr. 21612; RvV 25 februari 2009, nr. 23669) — de termijn loopt vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. In dit geval is die derde werkdag tevens de eerste dag van de beroepstermijn die de kennisgeving doet lopen (P. VANLERSBERGHE, “Het vertrekpunt van de termijn in geval van kennisgeving” noot onder Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1167-1168).”

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting uitgaat van een verkeerde berekeningswijze van de termijn. In tegenstelling tot wat zij beweert, is de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde termijn van acht dagen niet beginnen lopen op de dag van de beweerde ontvangstname van de beschikking, maar op 18 februari 2015, zijnde de derde werkdag die volgde op 13 februari 2013, de dag waarop de aangetekende brief waarin de verzoekende partij gevraagd werd de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen, een eerste keer werd aangeboden. De verzoekende partij brengt geen tegenbewijs bij dat de zending op een andere datum een eerste keer aangeboden werd. Zodoende is de in vornoemd artikel 39/81, vierde lid bepaalde termijn van acht dagen beginnen lopen op 18 februari 2015, om te eindigen op 25 februari 2015, de laatst nuttige dag waarop de verzoekende partij haar kennisgeving van het gegeven dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen, kon indienen.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad het gebrek aan het wettelijk vereiste belang vast. Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS